Vă prezentăm ANTRENORII ŞI FOTBALIŞTII EMERIŢI

Ion VOINESCU

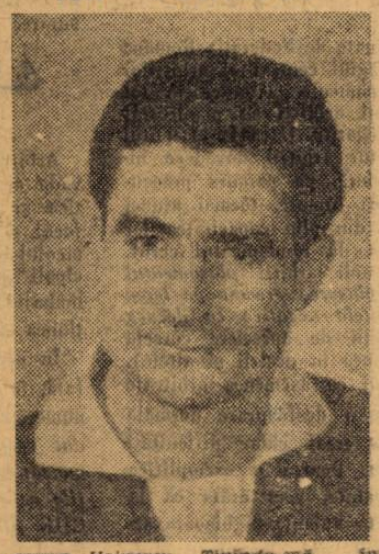

Printre cetăţenii de onoare ai comunei Valea Dragului, din raionul Oltenița, se numără şi Ion Voinescu, (născut aici în 1929), cel care, douăzeci şi ceva de ani mai tîrziu, avea să aducă faimă nu numai comunei natale, ci şi patriei, ai cărei sportiv prestigios ajunsese.

Vorbind despre copilăria lui Voinescu, desfăşurată de la doi ani în Bucureşti, unde i se mutase familia, e obligatoriu să citäm, de la vîrsta cînd a lăsat trotineta, terenul cu rezonanţă matematică ACSA.

„Locuind în vecinătatea ACSA-ei, am ajuns pe teren aşa cum ajung bobocii pe gîrlă. Mînat de o chemare căreia nimic nu-i putea rezista. Alături de mine — continuă Voinescu — *a fost, de la început, simpaticul, exuberantul, talentatul şi bunul meu prieten Valerică Călinoiu. Primii paşi i-am făcut împreună. Spre deosebire de el însă, care a jucat orice post, avînd în toate echipele valoarea unui jolly-jocker, eu am rămas credincios — 25 de ani — porţii pe care, din clipa cînd am văzut-o prima oară, m-a fascinat, atrăgîndu-mă, hipnotic către ea. Dominat multă vreme de propria-mi poartă, faţă de care am încercat, la început, complexele piticului vis-à-vis cu Guliver, am rămas în ea căpătînd, încetul cu încetul, credinţa fermă că voi fi în stare, cîndva, s-o domin la rîndul meu".*

Referindu-ne la perioada de debut oficial, notăm, la vîrsta de zece ani, numele Ion Voinescu la echipa de pitici Olimpia. Urmează „perioada ASPIM", în care, junior fiind, a jucat în echipa de juniori, dar şi în cea de seniori. Apoi notăm un memorabil turneu la Buhuşi al renumitei echipe Carmen, care are în remarcabila sa trupă de soliști şi pe Voinescu, drept al treilea portar. Încercat într-un meci cu Textila din localitate, meci cîştigat cu 7—1, Voinescu, în vîrstă de 17 ani, dovedeşte surprinzătoare aptitudini care impresionează pe conducătorii clubului bucureştean. Prietenia cu Bazil Marian însă, renumitul inter de la Carmen, avea să joace un rol important în cariera lui Voinescu. Invitat într-un concediu de vară de Marian la Uioara, unde acesta îşi avea familia, Voinescu care voia să joace — oriunde, dar să joace (să nu aştepte pe banca rezervelor căderea titularilor) — primeşte propunerea Solvay-ului, unde printre alţi jucători, avea să aibă drept coechipieri pe talentaţii fraţi ai lui Bazil, Tavi şi Pui Marian.

CONSACRAREA

La vîrsta de 17 ani, aşadar, un an de divizia B la Solvay. În 1947, un meci de campionat la Tîrgu Mureş, meci în care Locomotiva din localitate pierde cu 1—0 în faţa Solvay-ului, dar mai ales în faţa portarului echipei din Uioara — Ion Voinescu — care apără de aşa manieră încît la sfîrşitul partidei localnicii vin să se uite la el, de aproape, ca la urs. Printre aceştia se află şi cei pe care stadioanele noastre îl botezaseră „minunea blondă", Glussy Baratki. Antrenor la Dermagant, Baratki îi propune imediat transferul. Chemarea în divizia A, dar mai ales colosala impresie pe care i-o face prestigiosul emisar ai acestei chemări, îl „topesc" complet pe Voinescu, care după... trei noduri în gît găseşte puterea să răspundă cu glas stins „da". Urmează primul meci oficial. La Oradea. 89 de minute de canonadă. Orădenii nu-şi cred ochilor. Băieţandrul subţirel de la Tîrgu Mureş sare din bară în bară şi culege totul. În minutul 90, „tunarul" Spielman reuşeşte însă, în careu, un voleu din întoarcere, care rupe aşchii din bara dreaptă şi zguduie plasa. Fericiţi la culme, orădenii îl pupă pe... Voinescu. Mascat de apărători, acesta n-avusese cum să mai intervină. *„După meci, stupoare. Baratki era bucuros. A fost singura oară în viaţa mea* — ne spune azi Voinescu — *cînd după o partidă pierdută l-am văzut vesel.* AI APĂRAT PE CINSTE — *mi-a spus el* — *văzîndu-mă negru de supărare.* ECHIPA A PIERDUT ONORABIL IAR TU ŢI-AI FĂCUT PE DEPLIN DATORIA".

LA C. C. A.

După un intermezzo de doi ani la Metalo Chimic — Bucureşti, Voinescu este încorporat în armată în noiembrie 1950. În aceeaşi lună, are loc finala „Cupei României" în care C.C.A. întîlneşte pe I.T.A.. (Scor 3—1 pentru C.C.A.).

Înaintea finalei un moment neconsemnat de nici o cronică dar plin de semnificaţii. Vrînd să-şi aleagă portarul pentru acest important joc, antrenorul Ronay a intenţionat să-şi verifice pe cei doi candidaţi : fostul titular al echipei, internaţionalul Traian Ionescu şi debutantul în echipă (nu era de fapt nici măcar debutant, era un posibil debutant) Ion Voinescu. Antrenamentul avea loc pe actualul teren Progresul. A intrat în poartă Voinescu. La sfîrşitul antrenamentului — probă, Traian Ionescu, bun coleg dar şi vădit impresionat de ceea ce-l văzuse făcînd pe Voinescu pe zgură, i-a spus antrenorului Ronay următoarele : *„După ce a făcut Ion, eu n-are rost să mai intru în poartă".* Şi Voinescu a debutat în finală.

„DUELUL" VOINESCU—TOMA

„Marele meu rival şi prieten Toma mi-a făcut cele mai mari greutăţi, dar şi cele mai mari servicii — spune Voinescu. *Ţinînd-mă „în şah" încontinuu, mi-a declanşat adevărate valuri de ambiţie. Conştienţi amîndoi de foloasele reciproce ale „duelului" nostru, n-am căutat nici unul altă echipă unde am fi fost titulari fără contracandidaţi, ci am rămas să ne întrecem crescînd amîndoi în valoare.*

ANTRENAMENTELE MELE „NOCTURNE"

„Puneţi ghilimele la nocturne — mi-a spus Voinescu. *Pentru că nu era chiar noapte, noapte. La sfîrşitul antrenamentelor obişnuite, pe la asfinţitul soarelui, de sute de ori mă prindea în poartă... luna. Erau băieţi care rămîneau să se distreze, trăgîndu-mi la poartă (Apolzan era nelipsit), iar pentru mine era o mare plăcere să apăr în semiobscuritate. Nu vedeam mingea la distanţă, o zăream numai cînd ajungea foarte aproape în faţa mea şi atunci numai reflexele mă ajutau. Azi îmi dau seama că aceste suplimente „nocturne" mi-au dezvoltat considerabil reflexele, care înseamnă AUR pentru orice portar".*

PENALTIUL ? SPECIALITATEA CASEI

Urmărind filiera „arhitecturii" carierei lui Voinescu ajungem, nu întîmplător, la capitolul PENALTI. O curiozitate absolut statistică : Voinescu a apărat MAJORITATEA PENALTIURILOR, care i-au fost trase. Iată pentru edificare, un „extras" ad-hoc, de trei minute, din memorie : *„I-am apărat 11 metri lui Eftimie (Dinamo-Bucureşti), Ozon (Dinamo Braşov), Marian (Rapid), Petschovschi (I.T.A.), Szigheti (St. roşu), Smărăndescu (Progresul), am mai apărat penalti contra Ştiinţei Cluj, a Politehnicii, de asemenea în meciul cu Polonia, (România — Polonia 2—1, Varşovia 1949), cu T.D.N.A., de două ori, la Sofia în 1953 şi la Bucureşti în 1960, cu echipa Taubate, în turneul din Brazilia (selecţionata noastră divizionară — Taubate 1—0)* etc.

Dezlegarea „tainei"—ne-o oferă, cu modestie, chiar Voinescu. Iată „cheile" lui pentru penaltiuri : *1. „În momentul dictării unei lovituri de la 11 m., nu eram supărat pe nimeni, nici pe coechipieri, nici pe arbitru. Ieşeam din atmosfera obişnuită în aceste momente de panică şi-mi spuneam că doar eu mai pot salva echipa de gol. Eram, aşadar, extraordinar de liniştit, de lucid şi de concentrat. 2. Îmi studiam adversarii. Mulţi (chiar şi jucătorii mari) făceau greşeala de a se uita într-un colţ al porţii, cu intenţia de derutare, trăgîndu-mi în colţul celălalt sau chiar în cel privit. Ce făceam eu : aşteptam jucătorul să se apropie de minge şi înainte cu o fracţiune de secundă ca el s-o lovească îl contrafentam eu către colţul privit de el, printr-o mişcare din coapsă sau din mînă. De cele mai multe ori, jucătorii, derutaţi de simularea mea, îmi trăgeau în colţul opus contrafentei. 3. Mă aruncam exact în momentul loviriî mingii, explosiv, cu toată energia. Portarii care caută să „fure timp", aruncîndu-se, la noroc într-un colţ, se aruncă întotdeauna nedecis, teama de a se arunca în gol, şi deci de a se face de rîs, reţinîndu-i într-o oarecare măsură. 4. Mă antrenam special pentru apărarea penaltiului. Piţi Apolzan, bunăoară, cu toată tehnica lui de kinogramă, turba de ciudă după ce-i apăram cîteva penaltiuri.*

„LA TURKU, POATE C-AŞ FI PUTUT ÎNTOARCE ROATA NOROCULUI"...

Din sacul de amintiri, una domină orice... baraj. Turku — 1952, ziua meciului cu echipa Ungariei. Sîntem învinşi, cum bine se ştie, cu 2—1. Golul al doilea al maghiarilor îl roade şi azi, după 14 ani, pe Voinescu. *„La golul prim n-am avut ce face. Mingea şutată năpraznic de Czibor s-a oprit pur şi simplu „în păianjen". La golul lui Kocsis însă — şut din întoarcere, mingea s-a dus la firul ierbii — am „plecat" tîrziu şi am ajuns balonul abia cu vîrful degetelor. După cîteva minute, la un şut asemănător al lui Puşkaş, dar de o violenţă mult mai mare, am plecat ca din puşcă şi am reţinut. Poate că dacă m-aş fi lansat la fel şi la golul doi, golul nu mai era... gol, poate că noi am fi cîştigat olimpiada şi poate că echipa noastră ar fi devenit ea o mare echipă, aşa cum a devenit ulterior echipa olimpică maghiară. Pentru o judecată de analogie la scară, imaginaţi-vă că în meciul de la Milano, cu Internazionale, Frăţilă dă gol la 6—0. Ce cotă internaţională ar fi avut astăzi Dinamo !"*.

Amintiri mai... vesele. O suită de meciuri mari în care Voinescu i-a obligat pe ziarişti să folosească toată gama superlativelor. În turneul selecţionatei noastre divizionare în Brazilia, de exemplu, după meciul cu Vasco da Gama, un ziar din Rio publica o cronică cu următorul titlu: *„Vasco da Gama = Voinescu".* (rezultatul partidei : 1—1). Şi alte multe întîlniri în care jucătorul cu numărul 1 a fost eroul meciului: *România — Cehoslovacia 3—1 (1952), România — Polonia 1—0 (1952), Selecţionata noastră divizionară — Dinamo Moscova 1—1.*

„CÎND ZIC EU CĂ UN PORTAR E MARE...

...Atunci cînd echipa sa joacă slab şi el o salvează de la înfrîngere. Cînd echipa îi merge bine şi apărarea îl acoperă corect, e uşor pentru oricine să apere bine. Portarul care te scoate din „găleată", cum spunem noi jucătorii, este omul care redă moralul coechipierilor, omul care, aruncîndu-şi valoarea în talger, înclină balanţa pentru echipa sa. Acela este cu adevărat un portar mare".

M. POPESCU

FOTBALUL ENGLEZ ÎN 1349 ŞI ÎN 1966

Regina Angliei, cu un gest simplu plin de simpatie pentru jucătorii victorioşi, înmînează lui Bobby Moore cupa de aur, care răsplăteşte pe campionii lumii...

La capătul unei încleştări titanice, aceştia trec cu vădite semne de epuizare, prin faţa celei care, la deschiderea marelui turneu final primise cu îngrijorare rezultatul de egalitate dintre echipele Angliei şi Uruguayului.

În tumultul de loc engtezesc al Wembley-ului, în atmosfera mai mult mediteraneană sau sud-americană, creată de cei 65.000 susţinători insulari, unii cunoscători ai istoriei fotbalului nu puteau să nu se gîndească la alt gest al unui cap încoronat al Angliei, făptuit în anul de graţie 1349, cînd şerifii Londrei primeau următoarea poruncă :

„Ştiind că întregul popor al regatului nostru, atît nobili cît şi vasali, practica pînă acum de plăcere tirul cu arcul, din care tot regatul ştie că rezultă pentru noi multe onoruri şi avantaje în privinţa războiului ;

Constatînd că acum aceastä artă este părăsită şi că oamenii tineri se distrează aruncînd cu pietre, joacă „quilles" *(un fel de popice)* şi chiar fotbal sau asistă la luptele de cocoşi, ca şi la alte jocuri dezonorante, tot atît de puţin folositoare şi nesănătoase ;

Dorind să puneţi capăt acestei situaţii, vă poruncesc să proclamaţi în pieţele cetăţii că toţi oamenii teferi la trup trebuie să se exerseze cu arcuri şi săgeţi, cu aruncarea suliţei, să înveţe să tragă la ţintă. În numele nostru, să-i opriţi de a mai arunca cu pietre, de a juca popice, hochei şi fotbal, sau alte jocuri stupide ca acestea, care nu sînt de nici un folos. Cei ce se amestecă în asemenea jocuri vor fi pedepsiţi cu închisoarea.

Dat de noi, regele, din palatul Westminster, la 12 iunie 1349".

După şase veacuri, o descendentă a lui Eduard al III-lea răsplăteşte cu cel mai valoros trofeu mondial pe practicanţii unui joc, considerat de al său strămoş „dezonorant şi stupid"

Se schimbă vremurile, se schimbă mentalităţile...

AL. V.

CUVINTE ÎNCRUCIŞATE

DE ICI, DE COLO...

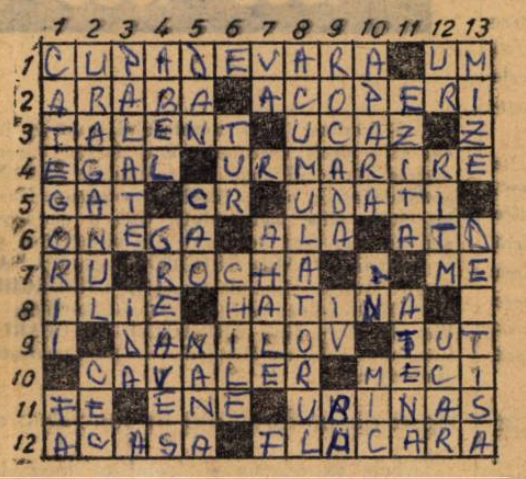

ORIZONTAL : 1) Competiţie fotbalistică estivală deschisă echipelor divizionare (3 cuv. — Finală, latină. 2) Cupă orientală, la care a participat, ca antrenor, şi Cornel Drăguşin — A asigura, în permanenţă, orice parte a terenului. 3) Plus natural în pregătire — Decret. 4) Scor nedecis — Sufocare a adversarului după care te ţii „ca o umbră". 5) Oază în Sahara — Vîrf de... creion! — Trecuţi prin baia, transpiraţiei. 6) Atacant argentinian — Semifinală ! — Abreviaţie lexicală cehă („etc."). 7) Ruteniu — Cunoscut jucător uruguayan — Prima repriză din meci! 8) Nume în sport... şi Pronosport — A mişca încoace şi încolo. 9) Component al lotului sovietic din Anglia — Bombardament fotbalistic. 10) Nobil... al fluierului — Efervescenţă pe gazon. 11) Fier — Somnifer cu jambiere — Jucător uruguayan. 12 Pe teren propriu — Una din cele mai vechi formaţii din categoria B.

VERTICAL : 1) A, B, sau C (pl.) — Fotbal Asociaţie. 2) „...din pampas", supranumele brazilianului Alcindo — Cupa Europei Centrale. 3) Clădiri impozante — Sfîrşit de partidă ! 4) ...Lafleur, autorul cupei „Jules Rimet" — Cunoscut pe stadioanele englezeşti. 5) La fel de cunoscut pe cele româneşti — Crişul, în versiunea sa... arhaică — Mîndră, iubită. 6) Prima jumătate a campionatului — Ţara precedentului C. M. 7) Începe vara şi vacanţa ! — Posesor al unui tendon (fragil). 8) Echipă bucureşteană din categoria a II-a orăşenească. 9) Schimbă direcţia de... apărare — Patru — Negaţie. 10) A prinde mingea — Campionatul, în timp — Pitic. 11) A şovăi în faţa porţii — Terenul propriu, pentru A.E.K. 12) Oraş din vechime — Viteză de joc — Colegă de serie cu echipa de la 8 vert. 13) Importanţa meciului (pl.). — A degaja terenul.

Cuvinte mai puţin cunoscute : GAT, ATD.

C. M. ŞI PERSPECTIVELE FOTBALULUI ÎN DEZBATEREA SPECIALIŞTILOR

În numărul nostru precedent am spicuit din cîteva comentarii asupra C. M., consemnate de ziarul parizian „L'Equipe", autorii lor fiind specialişti şi ziarişti, solicitaţi de redactori ai cotidianului sportiv amintit. Revenim, astăzi, cu cîteva foarte interesante opinii ale unui antrenor şi ale unor reputaţi ziarişti francezi asupra cîtorva probleme ridicate de C.M.

ALBERT BATTEUX, **antrenor :** ● Înainte de turneul final exista teama de un joc foarte defensiv. Această teamă a fost în parte îndreptăţită. Cele mai multe echipe au jucat cu frica de a nu pierde şi fără încredere în posibilităţile lor ofensive. Dar mi s-a părut că se precizează şi o nouă orientare. Cele mai bune jocuri au purtat amprenta gustului ofensivei. Chiar în trei înaintaşi, un fotbalist a avut mai multă plăcere pentru atac decît pentru apărare... După mine, jocul ofensiv nu depinde numai de organizarea de bază, ci şi de maniera în care jucătorii îl concep... Acest campionat mondial mi-a confirmat adevărul că **echipa cea mai bună este aceea care ştie să facă un echilibru, o sinteză între toate elementele fotbalului : tehnic, tactic, fizic, moral.** ● În loc de modificare, ar fi preferabil şi suficient ca regulile de joc să fie aplicate bine. ● Formula campionatului mondial este prin forţa lucrurilor arbitrară şi nu se poate spera în evitarea nici a imponderabilului nici a intervenţiei şansei.

JEAN CORNU, **(ziarist la „L'Equipe"):** ● Sud-americanii ne-au arătat fineţi tehnice aproape necunoscute în Europa, stăpînirea absolută a mingii în manevrarea ei cu orice parte a corpului... Păcat că această tehnică a părut foarte des un scop în sine... Această Cupă Mondială a fost mai puţin defensivă decît se presupunea. Anglia şi Portugalia, printre altele, n-au „betonat" niciodată... Spiritul jocului n-a părut bun la sud-americani, (cu excepţia brazilienilor), care au pozat întotdeauna — mai ales argentinienii — în victime ale unor comploturi imaginare. ● Just Fontaine a propus o formulă bună pentru îmbunătăţirea arbitrajelor : crearea unui corp internaţional de arbitri care să fie la dispoziţia F.I.F.A. şi a uniunilor continentale de fotbal. ● Înlocuirea jucătorului rănit trebuie să fie admisă pe viitor ● Brazilia a fost prima care a criticat formula campionatului mondial (pentru că echipa sa era în declin), deşi a fost aceeaşi din 1958 şi 1962, cînd s-a acomodat cu ea. Formula este limpede ; s-o păstrăm

J. — Ph. RETHACKER **(ziarist la „L'Equipe":)** ● Acest campionat a demonstrat înainte de orice extraordinarele progrese realizate în lume pe planul tehnicii individuale. Un exemplu : virtuozitatea tehnică a apărătorilor văzuţi în turneul final ● Arbitrajul n-a atins încă plenitudinea sa pentru că el rămîne la discreţia regulamentelor. I se pot aduce îmbunătăţiri, prin arbitri de poartă, sistem electronic sau mecanic ● Indiscutabil, regulile de joc trebuie revizuite în primul rînd în ce priveşte ofsaidul, loviturile libere şi penaltiul, înlocuirea portarului. Este cel mai bun mijloc de a da un nou elan fotbalului pentru a lupta contra tendinţelor spre un joc defensiv şi dur ● Perspectivele fotbalului ? Un fotbal din ce în ce mai viu, rapid, în care tehnica mişcării se va ameliora mereu. Un fotbal polivalent în care înaintaşii şi apărătorii nu vor mai fi compartimentaţi, limitaţi în rolurile şi evoluţiile lor. De altfel, participarea tot mai mare a mijlocaşilor si fundaşilor la jocul ofensiv a dominat acest campionat mondial.